

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/37/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009200862
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009200862.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: K. W. Q., bytom V. X, D., zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Syrovým, PhD., konateľom Advokátskej kancelárie Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Sartorisova 10, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 55/2009 zo dňa 31. marca 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. apríla 2011, č. k. 1S 108/2009-30, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. apríla 2011, č. k. 1S 108/2009-30, m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 55/2009 zo dňa 31. marca 2009 a personálny rozkaz žalovaného č. 3/2009 zo dňa 26. januára 2009 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 376,61 € na účet právneho zástupcu žalobcu, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 31. marca 2009, č.55/2009, ktorým zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 3 zo dňa 26. januára 2009 - ktorým minister dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky odvolal podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) s poukazom na § 35 ods.9 citovaného zákona dňom 01.02.2009 žalobcu zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava - oblastnej správy ŽP Trnava - a personálny rozkaz potvrdil. O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd mal za preukázané, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, dostatočne zistil skutočný stav vecí, a preto nebol daný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalobca zastával funkciu zástupcu riaditeľa Odboru Železničnej polície (ďalej aj „ŽP“) Bratislava, oblastnej správy ŽP Trnava, preto ho s ohľadom na jeho zaradenie bolo potrebné považovať za „nadriadeného“, v kontexte ustanovenia § 35 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. Samotný návrh na prevedenie žalobcu bol predložený ministrovi dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) a zároveň bol prerokovaný so Základnou organizáciou Odborového združenia železničiarov pri ŽP, ktorá s prevedením žalobcu podľa § 35 ods. 2 cit. zák. vyslovila súhlasné stanovisko. Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 35 ods. 2 citovaného zákona, definuje špeciálne kompetencie ministra, ktorý môže práve z dôležitého záujmu služby aj nadriadeného previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo, ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu. Zdôraznil, že zákonodarca ministrovi taxatívne nevymedzil dôležitý záujem služby, neupravuje to ani žiaden interný predpis, preto okolnosti dôležitého záujmu služby sú ponechané na jeho úvahe. Taktiež uviedol, že toto zákonné ustanovenie nevyžaduje uvedenie dôvodov, pre ktoré takéto rozhodnutie bolo vydané. Krajský súd sa vysporiadal i s ďalšími žalobcom vznesenými námietkami, a to ohľadne nesprávneho poučenia uvedeného v personálnom rozkaze, neoznámení mu zloženia poradnej komisie ako i služobného hodnotenia, ktoré vyhodnotil ako nedôvodné. V súvislosti s nesprávnym poučením uviedol, že žalobca aj napriek nesprávnemu poučeniu podal proti personálnemu rozkazu rozklad, ktorý sa vzhľadom na znenie ust. § 242 ods. 2 citovaného zákona považoval za podaný včas. Čo sa týka námietky žalobcu o neoznámení mu zloženia poradnej odvolacej komisie krajský súd skonštatoval, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá nadriadenému, aby oznamoval policajtom zloženie osobitnej komisie a zákon dokonca ani neumožňuje podať námietky zaujatosti voči jej členom. Zdôraznil, že osobitná komisia na prejednanie rozkladu má iba povahu poradného orgánu ministra a minister jej návrhom nie je viazaný. Okrem iného poukázal na znenie ust. § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, pričom jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca sa nestotožnil s názorom prvostupňového súdu prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia a namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, či bolo ministrom pred vydaním personálneho rozkazu č. 3/2009 postupované v súlade s dvanástou časťou (konanie vo veciach služobného pomeru) zákona č. 73/1998 Z. z.. Podľa názoru žalobcu minister dopravy, pôšt a telekomunikácií SR pred vydaním personálneho rozkazu v súlade s dvanástou časťou zákona č. 73/1998 Z. z. nepostupoval a porušil ust. § 233 citovaného zákona, podľa ktorého „oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.“ Poukázal na skutočnosť, že minister vychádzal pri vydaní rozhodnutia iba z materiálov, ktoré citoval (informácia generálneho riaditeľa ŽP pre ministra DPaT č. GRŽP-47/2009-PO zo dňa 21. januára 2009, návrh riaditeľa Oblastnej správy Železničnej polície Trnava vedený pod č. OŽP-124/2009-TT zo dňa 23. januára 2009, žiadosť riaditeľa Oblastnej správy Železničnej polície Trnava vedená pod č. OŽP-125/2009-TT zo dňa 23. januára 2009, stanovisko ZO OZŽ pri Železničnej polícii č. OZŽ-3/2009), pričom dôvody sú uvedené iba v návrhu riaditeľa Oblastnej správy Železničnej polície Trnava vedeného pod č. OŽP-124/2009-TT zo dňa 23. januára 2009. Žalobca zdôraznil, že minister nemal k dispozícii iné rozhodné okolnosti, ktoré by svedčili v jeho prospech alebo neprospech a taktiež sa nezaujímal o jeho názor, čím postupoval v rozpore s ust. § 233 ods. 2 citovaného zákona, na ktoré ustanovenie žalobca poukázal. Žalobca taktiež namietol, že mu bolo odňaté právo navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy (§ 238 ods. 3 citovaného zákona). Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť. V celom rozsahu sa stotožnil s jeho dôvodmi a pre potreby odvolacieho súdu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe. Mal za to, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré poukazoval v žalobe, rozsudok, ktorý bol

vydaný po riadnom zistení skutočného stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti a je v dostatočnom a zrozumiteľnom rozsahu odôvodnený. Odvolacie námietky vyhodnotil ako nedôvodné. Zároveň upriamil pozornosť na to, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pôvodne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3, druhá veta O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil rozsudkom sp. zn. 6Sžo/28/2011 z 18. júla 2012, konštatujúc v odôvodnení rozhodnutia správnosť dôvodov napadnutého prvostupňového rozsudku.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. I. ÚS 540/2012-34 zo dňa 24. apríla 2013 rozhodol, že základné právo K. W. Q. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 28/2011 z 18. júla 2012 bolo porušené. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 28/2011 z 18. júla 2012 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR v uvedenom náleze konštatoval nasledovné:

„K námietke sťažovateľa, že minister dopravy a následne ani všeobecné súdy nezdôvodnili, čo je potrebné považovať za „dôležitý záujem služby“ ako podmienku odvolania sťažovateľa z funkcie, je potrebné predovšetkým uviesť, že ustanovenie § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe je nejasné a pripúšťa rôzny výklad.

Najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa priklonil k názoru, že dôležitý záujem služby na odvolaní sťažovateľa z funkcie je z dôvodu absencie akejkoľvek úpravy ponechaný na vôľu ministra dopravy, pričom tento dôležitý záujem služby nie je povinný minister dopravy pri odvolaní sťažovateľa z funkcie uviesť. Ústavný súd je však toho názoru, že za ústavne konformný výklad ustanovenia § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe je potrebné považovať výklad, ktorý prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, keď uvádza: «Ak zákon ustanovuje v hypotéze právnej normy určité predpoklady, v danom prípade existenciu „dôležitého záujmu služby“, je potrebné tento predpoklad náležite objasniť, pretože protichodné konanie zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia a možnosť svojvoľného rozhodovania príslušných orgánov.»

V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom. Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat' nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 uviedol, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd. Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá je pritom na sudcu kladená, je ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky)“. Rozhodnutie ministra dopravy o odvolaní sťažovateľa z funkcie zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava predstavuje autoritatívne rozhodnutie, ktoré vydáva ako orgán s mocenskou autoritou v oblasti verejnej správy, pričom takéto rozhodnutie nemôže byť odôvodnené len všeobecným poukazom na „dôležitý záujem štátu“ bez toho, aby bol dôležitý záujem štátu konkretizovaný, ako to bolo v prípade sťažovateľa.

V opačnom prípade možno rozhodnutie ministra dopravy o odvolaní sťažovateľa z funkcie zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava považovať za prejav jeho svojvôle, ktorá je v podmienkach materiálneho právneho štátu z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že zákon o štátnej službe pojem „dôležitý záujem služby“ nedefinuje. Naopak, práve pri absencii vymedzenia uvedeného pojmu je nevyhnutné, aby bol dôležitý záujem služby pri odvolávaní nadriadených pomenovaný tak, aby mohol správny súd pri preskúmvaní rozhodnutia ministra dopravy posúdiť, či bol dôležitý záujem služby ako podmienka na odvolanie nadriadeného naplnený, teda či minister dopravy ako správny orgán neprekročil medze správnej úvahy, ku ktorej je oprávnený. Nemožno preto súhlasiť s názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, že skúmanie dostatočného zistenia skutkového stavu k obsahovým náležitostiam rozhodnutia ministra dopravy nie je právne významné. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd porušil princíp právnej istoty, keď vo veci rozhodol odlišne ako v obdobných veciach iný senát najvyššieho súdu, je potrebné predovšetkým uviesť, že sa správne uvádza vo vyjadrení predsedníčky správneho kolégia rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 21/2012 z 30. júla 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu z 29. februára 2012 sp. zn. 2S 364/2010, a súčasne rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 52/20011 z 30. júla 2012, na ktoré poukázal sťažovateľ a v ktorých najvyšší súd vyslovil v obdobnej veci iný právny záver a boli vydané potom, ako rozhodol najvyšší súd napadnutým rozhodnutím. Súčasne však ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ k sťažnosti pripojil aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 52/2011 z 13. júna 2012, aj keď v sťažnosti naňho nepoukázal. Tento rozsudok najvyššieho súdu existoval už v čase rozhodovania najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa, pričom v ňom najvyšší súd nielenže zaujal stanovisko k zásadnej právnej otázke týkajúcej sa nutnosti odôvodnenia dôležitého záujmu služby, ako podmienky na odvolanie sťažovateľa z funkcie, ale tiež vysvetlil odklon od predchádzajúcej rozhodovacej praxe (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 113/2007 z 11. marca 2008, z ktorého najvyšší súd v napadnutom rozsudku vychádzal).

V súvislosti s touto skutočnosťou ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Najvyšší súd by mal vždy rozhodovať so zreteľom na svoje vrcholné postavenie v sústave všeobecných súdov, ako aj so zreteľom na svoju funkciu zabezpečovať jednotný výklad a používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre (IV. ÚS 209/2010) v zhode a s poukazom na judikatúru s Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) konštatoval, „že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s obmedzenou územnou pôsobnosťou“, ale zároveň zdôraznil, že „úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať tieto protirečivé rozsudky (Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, ESLP - Veľká Komora, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96, bod 59). Podľa názoru ESLP je preto v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu, situácia, keď najvyšší súd

(ako zjednocovateľ rozdielných právnych názorov) je sám zdrojom hlbokých a trvalých inkonzistencií (m. m. Beian v. Rumunsko, Baranowski v. Poľsko). Rozporné právne názory najvyššieho súdu na identické situácie sú tak v konečnom dôsledku spôsobilé podkopávať dôveru verejnosti v súdny systém (m. m. Sovtransavto Holding v. Ukrajina, ESLP)."

Za daných okolností bolo povinnosťou najvyššieho súdu v namietanom rozsudku minimálne poukázať na už existujúce rozhodnutia všeobecných súdov v identických právnych veciach vychádzajúce z odlišných právnych názorov a na tomto základe zdôvodniť, prečo sa od nich v právnej veci sťažovateľa odkláňa, resp. prečo sa prikláňa k jednému z dvoch rozhodnutí, ktoré riešili obdobnú vec. Ak tak najvyšší súd v danom prípade neurobil, tak tým vážne spochybnil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu, ktorý sú pri svojej rozhodovacej činnosti povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci a ktorý je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou (m. m. IV. ÚS 383/08).

Ústavný súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 28/2011 z 18. júla 2012 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná. Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry ESLP pojmy „práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. ESLP konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru. Už v skoršej judikatúre ESLP uviedol, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci *Niegel* proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov).

V prípade *Pellegrin* proti Francúzsku (rozhodnutie z 8. decembra 1999, sťažnosť č. 28541/95) súd priniesol nové tzv. funkčné kritérium aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva. Súd poznamenal, že na úradoch štátnej správy niektoré pracovné miesta zahŕňajú povolania všeobecného záujmu alebo účasť na výkone verejnej moci. Ich držiteľia teda držia v rukách časť suverenity štátu. Ten má potom legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvlášť puto dôvery a lojality. Na druhej strane pri iných pracovných miestach, ktoré nemajú túto dimenziu „verejnej správy“, tento záujem chýba. Preto súd rozhodol, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločností. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

Súd v rozhodnutí *Engel* a iní proti Holandsku z 8. júna 1976 po prvýkrát formuloval kritériá vo vzťahu k posudzovaniu „trestného obvinenia“ a záruk spravodlivého procesu, ktorými sú kvalifikácia deliktu podľa vnútroštátneho práva, povaha deliktu z hľadiska chráneného záujmu a účel ukladanej sankcie a jej závažnosť. Ďalšími rozhodnutiami štrasburských orgánov ochrany práva v súvislosti s ustálením a výkladom pojmu závažnosti uloženej sankcie ako kritériom na posúdenie prípadu ako „trestného“ neboli za dostatočne prísne na to, aby boli považované za „trestné“ uznané, ani sankcie ako napr. trest odňatia slobody pre vojaka v dĺžke 5 dní, prepustenie dôstojníka do zálohy, prepustenie policajta zo služby a pod. Prihliadajúc na výklad a aplikáciu pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“ v judikatúre ESLP dospel ústavný súd k záveru o neaplikovateľnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie, v ktorom všeobecné súdy rozhodovali o zákonnosti rozhodnutia ministra dopravy o zamietnutí rozkladu sťažovateľa proti personálnemu rozkazu, ktorým bol sťažovateľ odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa Železničnej polície Bratislava, Oblastnej správy Železničnej polície Trnava (m. m. I. ÚS 1/2013). Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť,

a preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel."

Ústavný súd ďalej uviedol, že v ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný vysloveným právnym názorom (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde) a jeho povinnosťou bude ústavne konformným a presvedčivým spôsobom vysporiadať sa s odvolaním sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu.

Zrušením rozsudku najvyššieho súdu sa vec vrátila do štádia odvolacieho konania a najvyšší súd v odvolacom konaní pokračoval pod sp. zn. 6Sžo/ 37/2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods.1 O.s.p.) v intenciách názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v citovanom náleze a podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2, písm. a/, c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. 55/2009 31. marca 2009 a personálny rozkaz žalovaného č. 3/2009 z 26. januára 2009 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nssr.sk . Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. augusta 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§§ 244 a nasl. O.s.p.).

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Predmetom súdneho prieskumu postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo v danom prípade preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu z 31. marca 2009, č. 55/2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 3 zo dňa 26. januára 2009 a personálny rozkaz potvrdil.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca bol personálnym rozkazom Ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 3 zo dňa 26. januára 2009 odvolaný podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s poukazom na ust. § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. februára 2009 z funkcie zástupcu riaditeľa odboru ŽP Bratislava, Oblastnej správy ŽP Trnava. Odvolanie bolo vopred prerokované s príslušným odborovým orgánom podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu, že to vyžaduje dôležitý záujem služby. Personálny rozkaz obsahoval nesprávne poučenie o nemožnosti podať opravný prostriedok. Žalobca uvedený personálny rozkaz vzal na vedomie dňa 26. januára 2009 a dňa 25. februára 2009 podal proti nemu rozklad. Následne rozhodnutím ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 55/2009 zo dňa 31. marca 2009 bol personálny rozkaz potvrdený. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia žalovaný konštatoval, že minister je oprávnený aj bez uvedenia dôvodu policajta, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu, jedinou podmienkou je predchádzajúce prerokovanie prevedenia s odborovým orgánom a odborový orgán Železničnej polície, Závodný výbor ZO OZŽ pri Železničnej polícii Bratislava listom súhlasil s prevedením účastníka konania podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 78/1998 Z. z.. Súčasťou administratívneho spisu je aj personálny rozkaz riaditeľa oblastnej správy železničnej polície Trnava č. 100 zo dňa 30. januára 2009 o ustanovení žalobcu do funkcie starší odborný inšpektor oddelenia ŽP Bratislava - Petržalka, odboru ŽP Bratislava, Oblastnej správy ŽP Trnava, ktorý nie je vo vzťahu k preskúmvanej veci, keďže žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo napadnuté rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie zástupcu

riaditeľa odboru ŽP Bratislava, Oblastnej správy ŽP Trnava.

Podľa ust. § 33 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zákona č. 73/1998 Z. z. platnom v rozhodnom čase, policajt sa ustanoví alebo vymenuje do voľnej funkcie, ak spĺňa požadované kvalifikačné predpoklady na túto funkciu, ak tento zákon neustanovuje inak. Do funkcie, na ktorú sa vyžaduje špeciálna odborná spôsobilosť, sa policajt ustanoví alebo vymenuje, ak spĺňa túto spôsobilosť a osobitný predpis neustanovuje inak. Ustanovené kvalifikačné predpoklady na funkciu nemožno odpustiť pri ustanovení alebo vymenovaní do funkcie v stájej štátnej službe. Pri ustanovení alebo vymenovaní do funkcie sa súčasne prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a na zdravotný stav policajta.

Policajta ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený.

Vymenovaním do funkcie sa obsadzujú funkcie nadriadených v priamej riadiacej pôsobnosti ministra.

Policajt, ktorý bol vymenovaný do funkcie podľa odseku 3, môže byť z tejto funkcie odvolaný, a to aj bez uvedenia dôvodu.

Vymenovanie do funkcie a odvolanie z funkcie podľa odsekov 3 a 4 môže vykonať výlučne minister, ak osobitný predpis 10a) neustanovuje inak.

Podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., minister môže policajta zaradeného v útvere inšpekčnej služby a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu po predchádzajúcom prerokovaní s odborovým orgánom.

Podľa ust. § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z., prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Podľa ust. § 241 ods. 1, zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu vecí a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa ust. § 247a zákona č. 73/1998 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok) okrem výkonu rozhodnutia.

Senát odvolacieho súdu v preskúmvanej veci, postupujúc v ďalšom konaní v intenciách názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v citovanom náleze, dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupoval v súlade s citovanými právnymi normami, keď jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu ktorého si vo veci nezadovážil dostatok relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia, ktoré pochybenie neodstránil ani žalovaný, keďže potvrdil prvostupňové rozhodnutie z jeho vecne a právne správnych dôvodov, a preto odvolací súd nepovažoval napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, ktorým žalobu zamietol, za súladný so zákonom.

Zo skutkových zistení senát odvolací súd mal v danom prípade preukázané, že personálnym rozkazom ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 3 zo dňa 26. januára 2009 bol žalobca podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s poukazom na ust. § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. februára 2009 odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa odboru ŽP Bratislava, Oblastnej správy ŽP Trnava. Z rozhodnutia prvostupňového služobného úradu vyplýva, že odvolanie bolo vopred prerokované s príslušným odborovým orgánom podľa ust. § 35 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z. a v

dôvodoch tohto rozhodnutia je uvedené, že odvolanie z funkcie si vyžaduje dôležitý záujem služby. Z obsahu uvedeného rozhodnutia - personálneho rozkazu, nevyplyvajú žiadne skutočnosti preukazujúce dôležitý záujem služby, pre naplnenie ktorého bol žalobca odvolaný z funkcie nadriadeného. Na základe rozkladu žalobcu proti tomuto personálnemu rozkazu rozhodnutím ministra dopravy, pôšt a telekomunikácii SR č. 55/2009 zo dňa 31. marca 2009 (rozhodnutie napadnuté žalobou) bol personálny rozkaz potvrdený. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia žalovaný poukázom na právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods.2,9 zákona č. 73/1998 Z. z. konštatoval, že minister je oprávnený aj bez uvedenia dôvodu policajta, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu, s poukazom na to, jedinou podmienkou je predchádzajúce prerokovanie prevedenia s odborovým orgánom a odborový orgán Železničnej polície, Závodný výbor ZO OZZ pri Železničnej polícii Bratislava listom súhlasil s prevedením účastníka konania podľa ust. § 35 ods. 2 zákona č. 78/1998 Z. z.. Žalovaný v odôvodnení uvedeného rozhodnutia taktiež žiadnym spôsobom nekonkretizoval „dôležitý záujem služby“.

Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze poukázal na to: „že v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narušala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá je pritom na sudcu kladená, je ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).“ Článok 152 ods.4 ústavy zakotvuje, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou, vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad a požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Vychádzajúc z uvedeného súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmava, či žalovaný vykonal ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona tak, že dikciu zákona neinterpretoval izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona a cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje.

Ústavný súd v citovanom náleze k námietke sťažovateľa, že minister dopravy a následne ani všeobecné súdy nezdôvodnili, čo je potrebné považovať za „dôležitý záujem služby“ ako podmienku odvolania sťažovateľa z funkcie, konštatoval: „že ustanovenie § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe je nejasné a pripúšťa rôzny výklad, s poukazom na to, že v situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom.“ Ústavný súd ďalej konštatoval: „že rozhodnutie ministra dopravy o odvolaní sťažovateľa z funkcie zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava predstavuje autoritatívne rozhodnutie, ktoré vydáva ako orgán s mocenskou autoritou v oblasti verejnej správy, pričom takéto rozhodnutie nemôže byť odôvodnené len všeobecným poukazom na „dôležitý záujem štátu“ bez toho, aby bol dôležitý záujem štátu konkretizovaný, ako to bolo v prípade sťažovateľa. V opačnom prípade možno rozhodnutie ministra dopravy o odvolaní sťažovateľa z funkcie zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava považovať za prejav jeho svojvôle, ktorá je v podmienkach materiálneho právneho štátu z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že zákon o štátnej službe pojem „dôležitý záujem služby“ nedefinuje. Naopak, práve pri absencii vymedzenia uvedeného pojmu je nevyhnutné, aby bol dôležitý záujem služby pri odvolávaní nadriadených pomenovaný tak, aby mohol správny súd pri preskúmaní rozhodnutia ministra dopravy posúdiť, či bol dôležitý záujem služby ako podmienka na odvolanie nadriadeného naplnený, teda či minister dopravy ako správny orgán neprekročil medze správnej úvahy, ku ktorej je oprávnený.“

Zákonodarca v právnej norme § 35 ods.2 zákona č. 73/1998 Z. z. účinného v čase vydania preskúmaného rozhodnutia žalovaného ustanovil, že minister môže policajta zaradeného v útvere inšpekčnej služby a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, aj bez uvedenia dôvodu po predchádzajúcom

prerokovaní s odborovým orgánom. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v citovanej právnej norme zveril do právomoci ministra uváženie možnosti previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu policajta zaradeného v útware inšpekčnej služby a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby, aj nadriadeného, aj bez uvedenia dôvodu, s podmienkou, že prevedeniu alebo preloženiu predchádzalo prerokovanie s odborovým orgánom. Pokiaľ zákonodarca zveruje do právomoci správneho orgánu rozhodovanie o určitých otázkach na základe správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí (podľa občianskeho súdneho poriadku) vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci. Vzhľadom k uvedenému pokiaľ zákonodarca v zákone č. 73/1998 Z. z. zveril do právomoci ministra konať a rozhodovať o prevedení alebo preložení policajta na základe zákonom ustanovenej voľnej úvahy (správne uváženie), toto uváženie nemôže súd nahradiť svojim vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia. V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. je súd oprávnený preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu vydaného na základe správneho uváženia iba v rozsahu, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Z uvedených dôvodov z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu by mali vyplývať skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, právna úprava, v zmysle ktorej správny orgán v preskúmanej veci postupoval a dôvody na základe ktorých rozhodol, a to predovšetkým v tom prípade, pokiaľ zákonodarca v právnej úprave odôvodnenie rozhodnutia nevylučuje, za účelom možnosti súdneho prieskumu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v preskúmanej veci neposudzoval účelnosť a vhodnosť rozhodnutia žalovaného, ale skúmal, či správna úvaha žalovaného pri aplikácii zákonného ustanovenia, na základe ktorého bol žalobca odvolaný z funkcie nadriadeného, nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, v rámci čoho skúmal existenciu dôležitého záujmu služby, ako podmienky na odvolanie nadriadeného, pretože práve jeho existenciou zákonodarca podmieňuje postup ministra voči nadriadenému podľa § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe, t. j. „prevedenie alebo preloženie“. Senát odvolacieho súdu súhlasí s tvrdením žalovaného, že otázka dôležitého záujmu služby je ponechaná na úvahu ministra, avšak bez uvedenia dôvodu naplňujúceho obsah dôležitého záujmu služby, nemôže súd preskúmať, či správny orgán postupoval v zmysle zákona, keďže z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ako ani z prvostupňového správneho rozhodnutia a ani zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu nie sú známe skutočnosti preukazujúce postup a rozhodnutie správnych orgánov oboch stupňov v súlade so zákonom, teda či odvolanie žalobcu z funkcie nadriadeného si vyžadovalo alebo nie dôležitý záujem služby.

Z uvedených dôvodov vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci postupom v intenciách názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že pokiaľ zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 35 ods.2 zákona č. 73/1993 Z. z. predpokladá v prípade prevedenia alebo preloženia nadriadeného naplnenie dôležitého záujmu služby, táto skutočnosť musí z dôvodov rozhodnutia určitým spôsobom vyplývať, pretože v opačnom prípade treba považovať rozhodnutie ministra za nepreskúmateľné. Senát odvolacieho súdu v danej súvislosti dáva do pozornosti, že zákonodarca v právnej úprave § 241 ods. 1, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje, že rozhodnutie musí byť vydané v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní a v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. V danom prípade prvostupňový správny orgán v dôvodoch rozhodnutia len konštatoval, že odvolanie z funkcie si vyžaduje dôležitý záujem služby, pričom konkretizácia skutočností preukazujúcich dôležitý záujem služby, ako dôvod odvolania žalobcu z funkcie nadriadeného, absentuje, čo má za následok nepreskúmateľnosť prvostupňového správneho rozhodnutia, ktoré pochybenie neodstránil ani žalovaný v odvolacom konaní o rozklade žalobcu. Pre nesprávne právne posúdenie veci správnymi orgánmi oboch stupňov si správne orgány v danom prípade nezabezpečili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia. Povinnosťou správneho orgánu aj v konaní o prevedenie alebo preloženie nadriadeného v zmysle § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v dvanástej časti zákona č. 73/1998

Z. z. upravujúcej konanie vo veciach služobného pomeru (§§ 231 - 248).

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2, písm. a/, c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. 55/2009 31. marca 2009 a personálny rozkaz žalovaného č. 3/2009 z 26. januára 2009 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Pokiaľ z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu o danej problematike vyplýva rozdielna rozhodovacia prax súdu, poukazom na právny záver vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v citovanom náleze, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že predmetnou problematikou sa už zaoberal najvyšší súd v obdobnej veci v rozhodnutí sp. zn. 4Sžo/21/2012 z 30. júla 2012, a preto senát odvolacieho súdu poukazuje na právny záver vyslovený najvyšším súdom v označenom rozhodnutí (§ 250ja ods. 7 O.s.p.) v nasledovnom znení :

„Odvolaciemu súdu je známy rozsudok iného senátu najvyššieho súdu, sp. zn. 1Sžo/113/2007, z 11. marca 2008, vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra vydaného taktiež podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.. Najvyšší súd v predmetnom rozsudku uviedol: „V zákone č. 73/1998 Zb. nie je vymedzený obsah a teda ani hranice pojmu „dôležitý záujem služby“, neupravuje to ani žiaden vykonávací predpis, je teda vecou voľnej úvahy ministra vnútra, ktoré skutočnosti bude považovať za dôležité záujmy služby. Predovšetkým však bolo potrebné vychádzať z právnej konštrukcie ustanovenia § 35 ods. 2 zákona a zo systematiky zaradenia slov „ak bez uvedenia dôvodov“ na konci vety, z čoho bolo potrebné vyvodiť záver, že uvedené slovné spojenie sa vzťahuje na obe časti (ktoré sú spojené spojkou „a“ predmetného odseku 2), teda nielen na príslušníkov PZ zaradených na útvare inšpekčnej služby, ale aj na nadriadeného, a teda toto personálne opatrenie (hoci s podmienkou „ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“, ktorá v predmetnom personálnom rozkaze formou jej deklarovania splnená bola), bolo možné realizovať aj bez uvedenia dôvodu.“

Odvolací súd akceptuje požiadavku Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva na konzistenciu judikatúry predovšetkým najvyššej súdnej inštancie v štáte, zdôraznenú napríklad v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian proti Rumunsku zo dňa 6. decembra 2007. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Požiadavku viazanosti doterajšou judikatúrou však nemožno chápať absolútne (m. m. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/09). Ústavný súd Slovenskej republiky v novšej rozhodovacej činnosti uviedol, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamena, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti. (IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Okrem rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžo/113/2007 je senátu odvolacieho súdu známy iný rozsudok tunajšieho súdu 6Sžo/28/2011, ktorým sa meritorne rozhodlo vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra o prevedení alebo preložení nadriadeného na inú funkciu bez uvedenia dôvodu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom senát 6S podľa § 250ja ods. 7 OSP použil argumentáciu v znení rozsudku 1Sžo/113/2007.

Naproti tomu vo veci 2Sžo/52/2011 odvolací senát stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považoval za vhodné doplniť, že z dikcie § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe vyplýva, že personálne rozkazy vydané na jeho základe nie je potrebné odôvodňovať. Avšak, takisto z tohto ustanovenia vyplýva, že pokiaľ ide o nadriadeného, jeho preloženie zákon podmieňuje tým, že si to vyžaduje dôležitý záujem služby. Je pravdou, že zákon samotný, ani dôvodová správa k zákonu č. 201/2004 Z. z., ktorý uvedené ustanovenie do § 35 ods. 2 zaviedol, neobsahuje vysvetlenie, čo zákonodarca považuje za dôležitý záujem služby. Na rozdiel od žalovaného, bol odvolací súd v danej veci toho názoru, že práve pre absenciu vysvetlenia tohto pojmu v zákone je potrebné, aby správny orgán v takýchto prípadoch dôležitý záujem služby pomenoval.

Odvolací súd vo veci 2Sžo/52/2011 považoval za potrebné pripomenúť, že podľa Odporúčania č.

Rec(2004)20 Výboru ministrov Rady Európy členským štátom o súdnom preskúvaní administratívnych aktov, bod B(1)(b) súd má byť schopný preskúmať akékoľvek porušenie práva, vrátane nedostatku právomoci, procesných pochybení a zneužitia moci. Podľa bodu B (4)(e) tohto odporúčania, súd musí byť v takej pozícii, aby mohol preskúmať všetky faktické aj právne otázky týkajúce sa predmetu konania prezentované účastníkmi.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Uvedené rozsudky najvyššieho súdu neboli doposiaľ zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Preto v tomto smere nemožno podľa odvolacieho súdu hovoriť o stabilizovanej judikatúre. Iný názor rozdielny od veci 11Sžo/113/2007 (vrátane veci 6Sžo/28/2011) v prejednávanej veci ako aj vo veci 2Sžo/52/2011 je súčasťou vývoja právneho názoru na aplikáciu § 35 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. a to v súlade s ústavným princípom uvedeným v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, keďže ani preskúmanie podmienky „dôležitého záujmu služby“ nie je zákonom zo súdneho prieskumu vylúčené."

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení § 250k ods.1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 376,61 €, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátom v prvostupňovom a v odvolacom konaní.

Trovy prvostupňového konania tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods.1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „vyhláška“) za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, podanie žaloby 15. júna 2009) vo výške po 115,90 € s paušálnou náhradou vo výške 6,95 € (§ 16 ods.3 cit. vyhlášky), za 1 úkon právnej služby (odvolanie z 7. júna 2011) vo výške 123,50 € s paušálnou náhradou vo výške 7,41 €. Trovy konania predstavujú teda spolu sumu 376,61 €.

Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.